

A kegyelmi korszak természete, amelyben élünk

T. Austin-Sparks

„Ez a Szellem bizonyosságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Róma 8: 16-18)

„Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiait a mi nyomorúságunk felől, amely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterhelte minket, úgy hogy életünk felől is kétségben voltunk: sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat: aki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani; velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben” (2. Kor. 1: 8-11)

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2. Kor. 4: 17-18)

Mindenekelőtt, nagyon fontos számunkra, akik az Úr gyermekei vagyunk, hogy képesek legyünk felismerni a mostani kegyelmi korszaknak azokat az uralkodó jellemzőit, amelyek annak jellegét, természetét meghatározzák. Azért fontos ezeket felismernünk, mert ha ezt elmulasztjuk, akkor állandóan kizökkenünk, belsőleg ellentmondásos állapotban találjuk magunkat, és szüntelen folyó harc dúl bennünk, ami teljesen képtelenné tesz bennünket a külső harcra; és bizonyos vagyok benne, hogy egyetértetek velem abban, hogy nincs semmi haszna megpróbálni felvenni a harcot egy külső helyzettel, egy külső ellenséggel szemben, míg egész idő alatt egy belső harccal vagyunk elfoglalva. Amíg nem rendeződik el egy dolog, addig le vagyunk gyengülve, meg vagyunk bénulva arra az igazi munkára és harcra nézve, amelyre elhívattunk. Az a dolog pedig, amelynek tisztázódnia kell az, hogy mi annak a korszaknak a természete, amelyben élünk. Ha helytelen elképzeléseink vannak erre vonatkozóan, akkor állandóan visszafordulunk önmagunkba, és nem haladunk előre, egész idő alatt feszültség, harc, bizonytalanság és kérdések jellemzik állapotunkat.

Az én meglátásom szerint, ami a jelenvaló kegyelmi korszak jellegét adja, amiből ennek a korszaknak az igazi természete Isten gondolata szerint fakad, az abban a tényben keresendő, hogy az Úr Jézus a mennyben van, és megismerhető, csak megismerhető, de megismerhető a Szent Szellem által, és a Szent Szellem az, aki kijelenti Őt nekünk. Ha te és én igazán meg tudnánk ragadni, hogy mit is jelent ez, akkor sokkal előbbre jutna az életünk. Az első fele az, hogy az Úr Jézus a mennyben van, tehát nem a földön. Ha a földön lenne, akkor a dolgoknak egy egészen más rendszere uralkodna. Ha most a földön lenne, akkor ugyanazok a dolgok történnének, amelyek akkor történtek, amikor itt a földön járt. Mindenki, akinek fájdalmai és betegségei vannak,

mennének Őutána oda, ahol csak lenne, Palesztinában, vagy a világ bármelyik részén, mennének utána fájdalmaikkal és bajaikkal, hogy azokat meggyógyítsa.

Lennének olyan emberek, akik átmeneti nehézségeiket, bajaikat, helyzetüket és ennek a földi életnek minden problémáját odavinnék hozzá. Aztán pedig odavinnék az egész világ helyzetét, legyen az politikai vagy egyéb, hogy az ideig való dolgok összességét kezelje, amely végül azzá alakulna, hogy Jézus létrehoz egy ideig való rendet. Amit akkor tettek, most is azt tennék, azt akarnák, hogy Jézus egy új politikai vagy társadalmi mozgalom vezetője legyen, hogy a politikai helyzetet és a társadalmi nehézségeket kezelje.

Tegyük fel, hogy azt hallanánk, hogy Jézus itt van az utcánk sarkán. Mint akit puskából lőttek ki, úgy rohannánk oda hozzá a bajainkkal, talán testi bajainkkal vagy az otthoni vitáinkkal, hogy azokat helyre igazítsa. Mit tegyek a testvéremmel? Hogy bánjak a feleségemmel vagy a férjemmel? Ez történe, és amikor Ő itt járt a földön, egész idő alatt azt keresték az emberek, hogy Ő megoldja számukra ezeknek a dolgoknak az átmeneti állapotát, itt ezen a földön. Azt láthatjuk, hogy nem sokan jöttek hozzá szellemi bajaikkal, amikor Ő itt volt a földön. Nem sokan foglalkoztak a bűn kérdésével, és hogy a bűnökre hogyan lehet bocsánatot nyerni és hogyan lehet azokat kezelni. Ő volt az, akinek az emberek figyelmüket erre rá kellett irányítania; mert ők egyébként nem foglalkoztak volna vele.

Nos, láthatjuk, hogy Jézus a mennyben van. Ő nincs itt a földön, és ez azt jelenti, hogy isteni szemszögből nézve ebben a korszakban minden mennyei, annak lényegét és természetét tekintve. Nem elsődlegesen, vagy legfőképpen, hanem sokkal inkább alárendelten, másodlagos szempontból érinti az ideig való helyzetet. Amíg ehhez nem igazodunk hozzá, addig mindig bajban leszünk. Miért nem teszi meg az Úr ezt vagy azt az ideig való dolgot? Miért engedi meg az Úr ezt vagy azt? *„A mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk”* (2Kor. 4:17) *„Ha vele együtt szenvedünk”* (Róma 8:17). Nézzük meg mindazt a szenvedést, amit az Újszövetségben találunk, az Úrnak a földi napjait követően – a szenvedést az Úr népe között. Miért, miért nem lép közbe az Úr? Igen, mi újra lehoznánk Őt erre a földre, ebbe a világba, de Ő nem jön le. Ő a mennyben van, és ez egy meghatározó dolog ebben a mai kegyelmi korszakban. Ő a mennyben van, és Vele együtt minden elsődlegesen mennyei.

Őt Szellem által, a Szent Szellem által lehet megismerni, és Ő az, aki kijelenti Őt nekünk. Őt nem úgy ismerjük, mint ahogyan az Ő testének napjaiban ismerték. Őt nem test szerint lehet megismerni. *„Ha ismertük is Krisztust test szerint,”* mondja Pál, *„de már többé nem ismerjük”* (2 Kor. 5:16). Elsősorban nem ideig valóan ismerhető meg. Őt csak a Szent Szellem által ismerhetjük meg, és egyedül csak a Szent Szellem az, aki kijelenti, nekünk adja és közli Őt velünk, ami pedig azt jelenti, hogy az Úr gondolata szerint a jelen kegyelmi korszak kiváltképpen szellemi; mennyei és szellemi.

Az Úr Jézus tökéletességre jutott, azaz bevégeztségre, teljességre, véglegességbe, és betöltötte Isten, betelt az egész teljességig, és a hívők számára példa és irányadó mérték lett. Ő a mennyben van, mint Ember mennyei teljességben, és Isten mennyei mintájává tétetett Isten népe számára. Hogy ezt a jelenlegi korszakot Isten szemszögből nézve minden dolog fölött ez uralja – hogy mi

eljussunk oda, ami Krisztus, a mennyei bevégeztségbe és szellemi teljességbe. Ez mennyei és szellemi, mennyei bevégeztség és szellemi teljesség, és az Úr ennek a célnak szenteli magát ebben a kegyelmi korszakban, és ennek a fényében tekint mindenre, és ennek a fényében bánik mindennel.

ÉLŐ ÚTON

A következő dolog ezzel összhangban az, hogy ennek a célnak az eléréséhez mindennek az isteni, mennyei, szellemi életben kell előre haladnia. Ez Isten célja elérésének élő útja. Ez azt jelenti, hogy ez csak a Szent Szellem által lehetséges és csak a Szent Szellem vihet el minket oda. Mi sohasem érhetjük el Istennek ezt a célját, hogy Krisztus a mennyben van, isteni teljességben. Mi ezt a célt semmilyen úton vagy eszközzel nem érhetjük el, egyedül a Szent Szellem konkrét munkája által, azaz élő úton. Az ember nem tudja ezt megtenni, semmilyen emberi eszköz nem tudja ezt véghezvinni. Eljárhatok például összejövetelekre. Naponta háromszor vagy ennél többször is látogathatok ezeket az alkalmakat, amíg az életed csak tart, de lehet, hogy egy jöttányit sem haladsz előre szellemileg. Nem az összejövetelek száma vagy természete számít, nem a beszédek, amelyeket hallgatunk. Egyáltalán semmi ehhez hasonló nem juttat el bennünket Isten céljába. A Szent Szellem az, aki valamit élő úton tesz, tehát csak az isteni élet útja által jöhetünk az isteni teljességbe.

Ha egy dolog igaz többek között, akkor ez az, hogy te és én teljességgel reménytelenek vagyunk abban a dologban, hogy az embereket szellemivé tegyük. Elküldhetjük őket intézményekbe vagy főiskolákra, és prédikátorokká, szervezőkké, munkásokká és sok más egyébbé tehetjük őket, de sohasem tudjuk őket szellemivé tenni. Nincs semmi haszna, hogy olyan otthonaink vagy helyeink legyenek, ahol az Úr népe összejöhet, azzal a céllal, hogy ott majd szellemivé tesszük őket. Ha valaha is azt gondoljuk, hogy ez az, amit velük tenni fogunk, hadd mondjam el, nem fogjuk tudni megtenni. Sok ismeretet adhatunk nekik, taníthatjuk őket arra, hogy mi van a Bibliában, és sok tekintetben mássá tehetjük őket annál, mint amilyenek voltak, amikor bejöttek, de nem tehetjük őket szellemivé. Nem tehetem önmagamát szellemivé, és te sem tudod önmagadat szellemivé tenni. Ebben a dologban tehetetlenek vagyunk. Ha nem jön Isten Szelleme, és nem tesz valamit, akkor tehetetlenek vagyunk, és sokan azt a nagy hibát követték el, hogy azt gondolták, hogy ha bibliaismeretet adnak át, és szellemi dolgok ismeretét, és megtanítyák, hogy hogyan kell munkálkodni az Úrért, akkor embereket tesznek alkalmassá az Úr hasznára. Ez így valósul meg? Nem feltétlenül; ha nincs valami több mindahhoz, ami Isten saját munkája, akkor ez nem számít Istennél, akkor Istennél ez semmit sem jelent, hanem valójában ez csak a háttérrel szolgáltatja újabb tragédiák számára. Ez sokakra nézve igaz. Nem azt mondom, hogy ezek a dolgok rosszak és haszontalanok. Csak a Szent Szellem tudja ezt megtenni, és ezt az élet alapján cselekszi, élő úton. Csak igaz, belső, szellemi történet által végződhet el, a Szent Szellem keze alatt.

A SZENVEDÉS CÉLJA

Éppen itt van az, ahol a szenvedésnek, nyomorúságnak, csapásnak, csalódásnak, és minden ilyen dolognak helye van. Miért ér csapás az Úr munkájában és az Úrral kapcsolatban? Miért ér csalódás, miért a szenvedés, miért a nyomorúság? Amikor végül mindent megtudunk, amikor a

történetet végül teljesen elmondják – és micsoda hatalmas történet lesz az - amit felfedezünk az lesz, hogy éppen a csalódás, a szenvedés, a nyomorúság, a csapás, a szomorúság, a megpróbáltatás volt az eszköze annak, hogy szellemivé legyünk, semmi más – ez volt az, ami ezt elvégezte. El kell mondanunk, Isten kegyelme által, hogy szellemi növekedésünk mértékét annak a szenvedésnek köszönhetjük, amelyen az Úr megengedte, hogy keresztülmenjünk.

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2. Kor. 4: 17-18).

Isten olyan örökkévaló értékeket munkál ki, amelyek nem láthatóak, egyedül csak a hit szemével lehet őket megragadni. Ezt le kell szögeznünk, különben kudarcra vagyunk ítélve, mielőtt még elkezdenénk. Nem az van-e, hogy állandóan azért harcolunk olyan erősen, hogy az Úr velünk, a mi földi dolgainkkal foglalkozzon? Miért legyen bármilyen csapás, szenvedés? És valóban, miért van egyáltalán ellenség, miért van a gonosz, miért vannak nyomorúságok és üldöztetések? Miért érjen minket mindez ha, az Úr a mindenható Úr, teljhatalmú, kegyelmes, és ha igazán törődik munkája előrehaladásával? Ha az Úr valóban velünk van, és a mi oldalunkon áll, mint Mindenható, akkor a gonoszt félre kellene az útból tennie, és minden akadályt és meghiúsulást el kellene a szélnek söpörnie, és minden szenvedést egyszerre le kellene igazni, és nekünk semmit sem kellene ebből megismernünk, hanem diadalmasan haladhatnánk előre, minden efféle dolog nélkül, amelyek csak terhet jelentenek a számunkra, amelyek csak megszakítják és meghiúsítják a növekedést és az előrehaladást. A gonosz egész idő alatt csak gátol, az Úr pedig nem nyer belőle semmit. Valóban nem? Ez az a dolog, amivel neked és nekem tisztába kell jönnünk.

Az igazság az, hogy az Újszövetség tele van ilyen dolgokkal. Éppen az az ember, aki az Újszövetségben bárki másnál több mennyei látással és szellemi ismerettel rendelkezik, az bárki másnál többet tud a dolgoknak erről az oldaláról is. Sok mindent elmond arról, hogy mi mindenben kellett keresztülmennie. „Háromszor hajótörést szenvedtem” (2 Kor. 11: 25). Itt valami nincs rendjén – az Úr megengedte, hogy egyik nagy apostola újra és újra hajótörést szenvedjen, úgy, hogy a hajó egy fadarabjába kapaszkodva menekült meg! Újra és újra bebörtönözték, bottal megverték, éhséget, hideget és mezítelenséget szenvedett el. Ó, a lista! Nem tudjuk, hogy ezek a dolgok mikor történtek. Ő egyszerűen csak elmondja, hogy megtörténtek. A legtöbbet közülük sohasem jegyezte fel Lukács. Miért? Mert ő nem Pál életét írta meg, hanem az Úr Jézus életét, de Pál megemlíti őket. Pál azt mondja, „Egyszer is, kétszer is menni akartam hozzátok, de megakadályozott a sátán” (1 Tesz. 2: 18). Itt valami baj van! Pál nem ad magyarázatot, nem mondja azt, hogy ez rossz, ő ezt természetesnek találja. Értitek, mire gondolok.

Mi annyira azt akarjuk, hogy az Úr újra beavatkozzon térben és időben, hogy ezeket a nehézségeket megoldja, hogy az akadályokat elmozdítsa az útból, hogy szabad pályánk legyen, hogy kiemeljen a csapásból, szenvedésből, nyomorúságból, gyengeségből, és nagyon gyakran abba a kísértésbe esünk, hogy ezt tegyük annak feltételévé, hogy az Úr velünk és értünk van-e. Jól tudjuk, hogy sok van körülöttünk Jób barátai közül, hívők is, akik mindig készek azt mondani, 'Igen, ez azért van, mert vétkeztél, hibáztál, azért kapsz ilyen sokat belőle!' Ez olyan dolog, amit tisztázni kell. Íme. Vajon mi számíthatunk-e bármi másra, mint amiben magának az Úrnak, a

mennyei Úrnak része volt? Számíthatunk-e másra, mint ami Pált és az akkori hívőket érte? Ezek a levelek tele vannak a szentek nyomorúságaira és szenvedéseire való utalásokkal. Ez akkor azt jelenti, hogy a sátán győzedelmes, az Úr pedig vereséget szenved, vagy azt, hogy az Úr nincs az Övéivel? Ezt tisztáznunk kell.

Mi jelent hát akkor mindez? Nézzük meg még egyszer. Hát nem ezek által az eszközök által formálódunk-e a mennyei Krisztushoz hasonlóvá? Tudjátok, az igazság az, hogy azok az emberek, akik az átmeneti dolgok kiskorúságában élnek, akik nem hajlandók az Úrral járni, csak akkor, ha földi síkon valami pozitív bizonyítékát adja annak, hogy velük van, az ilyen emberek szellemileg nem tudnak segíteni másoknak, nem olyan emberek, akikhez odamehetsz életed legmélyebb óráiban. Van egy belső hely. Azok tudnak segíteni azokon, akik valóságosan megismerték a hit legmélyebb próbáit, akik maguk is átmentek és megtartattak azokban, még akkor is, amikor az Úr nem emelte fel kezét szabadításukra. Vajon nem így van-e? Ez az életnek egy szintje. A mennyei Úrhoz való hasonlatosság az által van, hogy minden mennyeivé válik, és az Úr nem hagyja, hogy ezt a mennyeivé válást elkerüljük.

Mi itt lent akarjuk ezt, térben és időben, a látható dolgokban, amelyek pozitív bizonyítékok, minden, ami kézzel fogható. Így akarjuk ezt, azonban a mennyei Krisztushoz való hasonlatosság útja nem ilyen módon történik. A dolgok mennyeiek lesznek, de hiszen már azok! Nekünk nincs itt részünk, az Úr nem ad itt nekünk sokat. Mindez mennyei, ez *Ő MAGA*. Rögtön amint te és én elkezdünk nagyobb fontosságot tulajdonítani a *DOLGOKNAK*, az Úr közbelép, és csapást mér a dolgokra, azért, hogy *Ő* legyen a cél, ne pedig a dolgok; a mennyei Úr legyen a cél, akit a Szent Szellem ismertet meg és jelent ki élő úton, az élet által.

MEGÉRTÉS, NEM UTÁNZÁS

Bárcsak igazán megláthatnánk és megragadhatnánk belsőleg ezt, hogy a mi Újszövetségünk nem valami, amit bármiben is utánozni kell. A mi Újszövetségünk olyan valami, ami a Szent Szellem kezében van, és *Ő* munkálja ki azt bennünk. Tudjátok, az Újszövetség egyáltalán nem egy tanulmányból született. Pál nem ment el bezárkózni a dolgozószobájába, hogy ott, mint teológus, kigondolja a keresztyénség tantételeit, kommentárokból utána nézzen a dolgoknak, és ideadja nekünk az Újszövetség használati utasítását. Pál életének minden napján szörnyű tragédiákkal, konkrét helyzetekkel nézett szembe, és az Újszövetség a csatamező harcainak kellős közepén íródott, problémákkal viaskodva, megélhetési gondokkal küszködve. Akik azokat a levelek írták, sohasem gondolták azt, hogy valójában a Szentírást írják. Sohasem gondolták, hogy az eljövendő időkben az emberek le fognak ülni, tanulmányozni fogják majd minden szavát, tantételt formálnak belőle és „Újszövetségi tanítássá” kristályosítják. Sohasem gondoltak erre. Amit tettek, az volt, hogy egy gyakorlati helyzettel megpróbálták azon nyomban szembenézni, és így belőlük volt kipréselve az, amit leírtak. Igen, a Szent Szellem áradt ki ily módon és jelentette ki Krisztust egy élő helyzeten keresztül; és ha te és én nem vagyunk éppen egy valós helyzetben, ahol szörnyű problémával kell szembenéznünk, akár a saját magunk esetében, akár másokéban, akkor sohasem fogunk a mennyei Krisztus képére formálódni. Sohasem fogunk oda eljutni az által, hogy leülünk, és újszövetségi tanokat olvasunk. Tapasztalatok útján kell, hogy ez kimunkálódjon, és az a tapasztalat bizonyos értelemben tragikus tapasztalat lesz. Olyan valami, ami igazán élet és halál

kérdése lesz. Bárki, aki valóban az Úrral jár, tudja, hogy igazat mondok, hogy mindaz, amit Istentől igazán megismertek, és ami szellemi érték és erő igazán a sajátjukká lett, mindaz életük valamilyen sötét, rettenetes, rémisztő, szörnyű tapasztalatán keresztül lett az övéké. Olyan mélyre kellett lemerülniük, ahol a hit megremegett. Csak annyit tudtak, hogy ez volt a vége mindennek. De ez az, ahogyan növekedtek és szellemi hívókké, mennyeiekké váltak. Nem úgy jutottak el ide, hogy az Úr minden gyerekes követelődésüknek eleget tett az ő kielégítésükre és kedvükre, és imádságaikra mindenben térben és időben válaszolt. Próbára tétettek, és ha az Úr ezt követően imáikra válaszul kézzel fogható dolgokat cselekedett, ezt csak akkor tette, miután már belül elvégezte a szellemi munkát, ily módon készítve elő a helyzetet, hogy biztonságban cselekedhessen. A vajúdás után tette meg. *EZ ENNEK A KEGYELMI KORSZAKNAK A TERMÉSZETE*. Mennyei, szellemi, és Isten ezzel a ténnyel igazgatja igaz gyermekeinek az életét.

Nos, minden gyakorlati kérdésnek, minden gyakorlati dolognak szellemi keresésből kell kiindulnia. Azért kell megtörténnie, mert mi keressük azt, hogy megismerjük az Urat, tovább akarunk jutni az Úrral, hogy elérjük az Ő célját, nem pedig fordítva. Elég sokan azt gondolják, hogy ha ezt vagy azt megteszik, akkor az Úr elvezeti őket szellemi dolgokra. Ő, nem így van, nem kettőzhetjük meg, nem másolhatjuk le azt, ami szellemi. Nem kettőzhetünk meg egy szellemi közösséget. Nem másolhatjuk le az Úr népének szellemi közösségét. Nem lehet megkettőzni a valódi szellemi rendet. Hallgassatok rám, testvéreim. Nincs értelme széjjeljárni az országban és ezt mondani: 'Újszövetségi közösségeket fogunk alapítani, gyülekezetek rendjét'. Ezt így nem lehet tenni. Nem lehet semmilyen szellemi dolgot lemásolni. Összehozhatsz embereket, akik azt mondják majd: 'Nálunk újszövetségi rend lesz, és itt van, ez az' – aztán ezt a rendet írásba foglalják – 'ez egy újszövetségi gyülekezet rendje!' A dolog lehet, hogy teljesen halott lesz. Nem lehet szellemi dolgokat elérni úgy, hogy kijövünk ebből vagy abból, és valami mást kezdünk el. Ő nem, hadd mondjam el nagyon-nagyon határozottan, hogy nem tudjuk garantálni azt, hogy bármilyen teljesebb szellemi mértéket fogunk elérni az által, ha valamiből kijövünk. Sohasem javasolnám azt még egy pillanatig sem, hogy gyere ki valamilyen közösségből, egy bizonyos felekezetből, egy bizonyos egyházból, egy bizonyos szövetségből, mert az a te szellemi nyereségedre lesz, ha csak az a dolog természetesen nem lenne valamilyen értelemben rossz. Ha olyan kapcsolatod van valakivel, ami gonosz, akkor természetesen addig valóban nem jutsz szellemileg előre, ha nem szakítod meg azt a kapcsolatot; én azonban nem erről beszélek. Nem biztosíthatjuk az embereket a felől, hogy ha kijönnek ebből vagy abból a közösségből, és valami másba kapcsolódnak be, akkor szellemileg fejlődni fognak. Sohase tegyétek ezt, sohase javasoljátok ezt, mert lehet, hogy egy teljesen téves helyzetbe sodorjátok őket. Ha valaha ilyen kérdések egyáltalán felmerülnek – csak azért említettem meg ezt, hogy a sok közül egyet megemlítsek – ha el kell hagynunk valamit, vissza kell vonulnunk, és máshol kell közösséget keresnünk, ha ilyen kérdés egyáltalán felmerül, akkor az csak azért jön elő, mert keressük az Urat és az Ő teljességét, hogy előre haladjunk vele. Az Úr ezt egészen világossá fogja tenni, ha ez egy szellemi akadály, gát, amely egyértelműen keresztezi a szellemi fejlődés útját. Ennek ilyen jellegű problémának kell lennie. Ne tégy semmit azért, mert valaki azt mondja neked, hogy ezt meg kell tenned. Gyakorlati problémaként kell, hogy felmerüljön, amint keresed Isten teljességét. Élő úton kell történnie, nem pedig a törvény útján, nem technikai úton. Hadd ismétljem meg. Lehetetlen utánozni szellemi dolgokat. Ezt képtelenség megtenni; ez Isten Szellemének a munkája.

Olyan törvényszerűségről beszélek, amelyet ha megnézünk, tökéletesen világos az Újszövetségben. Tudjátok, Pál és a többi apostol nem hagyták el a Templomot vagy a zsidóságot azért, hogy csatlakozzanak a Keresztyén Egyházhoz, még csak azért sem, hogy az Úrral továbbjussanak. Nem, nem tették. Elmentek a Templomba, továbbra is jártak oda, továbbra is mentek a zsinagógába, és fenntartották a kapcsolatot a zsidókkal, ha úgy tetszik, velük való közösségben, amíg a dolog egy belső, szellemi kérdéssé nem lett, egy mennyből jövő dologgá, a Szent Szellem által, és azután találjuk az élet vonzását, a mennyei mintához való hasonlóságot. És amikor megértették, hogy a Templom nem az a dolog, ami Jeruzsálemben van, hanem valami a mennyben, EZ a Szent Szellem kijelentése által adatott, és nem azért, mert valaki mondta nekik, hogy az úgy van. Amikor pedig el akarták hagyni a Templomot és a zsinagógát, mert meglátták a mennyei mintát, akkor ez egy válsághelyzetet teremtett a szellemi életükben, egy mérföldkő volt szellemi előrehaladásukban. Nem azért volt, mert azt mondták nekik 'Ezt el kell hagynotok, gyertek ki ebből, a velük való kapcsolat mindenestől fogva rossz!' Nem, ez szellemi kérdés volt élő problémával, és nem tudjuk megtalálni azt a pontot, amikor ez történt velük. Nincs feljegyezve szakadás az Újszövetségben, ami a Keresztyénség történelmében megtörtént volna. Megtörtént, de nem egyszerre, nem minden hívővel, hanem csak az egyikkel meg a másikkal. Megtörtént, ez minden. Végül, meglátták, hogy van különbség. Szellemi ügy volt. Ez a mondanivalóm lényege.

Tehát ez a dolgok természete most. Ilyennek kell lennie. Ha valami olyanban vagy benne, ami nem ezen az alapon áll, akkor arra kérlek, menj vissza és gondold át újra az egész helyzetedet. Azért vagy ott, ahol vagy, mert az benned valamikor egy szellemi kérdéssé vált, egy olyan dologgá, amely érintette a szellemi életedet, valami, ami közted és az Úr között volt? Ez az alapja annak, amelyen vagy, ahol vagy? Ha nem, akkor hadd sürgesselek, hogy menj vissza, ne félj, és ne gondold azt, hogy az Urat elszomorítod. Az Urat nem szomorítja az, ha a dolgokat helyes alapra helyezed. Olyan alapon kell lennünk, ami élő, a Szellemtől való, és mennyei út, vagyis azon az alapon, hogy Krisztus a mennyben van, és Őt a Szent Szellem ismerteti meg és közli velünk.

MIÉRT VAGYUNK OTT, AHOL VAGYUNK

Sok minden van még, amit szeretnék javasolni nektek. Csak egyetlen dolgot hadd tegyek még hozzá. Tudjátok, az Úr teljesen szellemi megfontolásból rendelkezik felőlünk, a mi szellemi növekedésünk felől, és így mások szellemi növekedése felől is. Ez az a dolog, ami az Urat egész idő alatt vezéri a velünk való bánásmódjában. 'Bárcsak ilyen és ilyen helyen lennék, ilyen és ilyen körülmények között, ilyen és ilyen állásom lenne; bárcsak itt lehetnék vagy ott, mennyivel többet tudnék az Úrért tenni, mennyivel többet érnék az Úr számára! De ahol most vagyok, ott korlátozva vagyok, be vagyok szorítva, el vagyok nyomva, és olyan keveset érek az Úr számára, olyan keveset, hogy gyakorlatilag semmit. Minden olyan alkalmatlannal tűnik, olyan jelentéktelennek, nincs semmi érdemleges, az élet pedig múlik, igazán nem tudok semmit felmutatni!' Ilyen helyzettel nézel szembe? Ezek látható dolgok; nem látod azt, amit szeretnél. Ez a baj, a látható dolgok problémája, és a szellemi értékeké.

Hadd mondjam el, hogy értem és ismerem a helyzetet. Ez egy olyan dolog, amivel rendbe kell jönnünk. Mit cselekszik az Úr? Szándékosan kivontam magam az Úr kezéből, és a saját utamat választottam, imádság nélkül cselekedtem, és nem tettem az Úr kezébe az utamat, hanem a saját

utamat választottam? Akkor, ha ez így van, lehet, hogy van magyarázat a helyzetemre, ha viszont a saját akaratomon kívül vagyok ott, ahol vagyok, és az Úrnak adtam az első helyet, azt kerestem, hogy Őt tiszteljem, és ez a helyzet mégis fennáll, akkor erre mi a magyarázat? Az Urat jobban érdekli a te és az én szellemi, mennyei mértékünk, mint az, hogy mit teszünk érte. Mi szellemi sikernek könyvelnénk el a megtérők számát, a gyülekezetek számát, és a munkások számát. Az Úr nem. A szellemi mértékünk az, ami számít. Ezt keresi az Úr. A mennyei mértéket, a szellemi mértéket, hogy mi van a Szent Szellemtől, ez az, ami számít. „*Azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem*” (Jeremiás 9: 24). Megismerni az Urat, ez egy kemény, keserű iskola, mégis, ezt akarja az Úr elérni: Krisztusnak egy szellemi, mennyei mértékét bennünk. Őt jobban érdekli ez, mint bármi más, és ne felejtjük el, hogy te és én NEM TUDUNK SENKINEK SEM SEGÍTENI A SAJÁT SZELLEMI MÉRTÉKÜNKÖN FELÜL. Az Úr bennünket ebben a kemény iskolában készít fel arra, hogy valami többet tegyünk, mint az átlag, hogy a szellemi érték tekintetében valami több legyünk, mint az átlag. Hogy ez itt van, vagy ezután lesz, nem ez a kérdés, hanem ez a cél az, amire az Úr tekint. Hadd ismételjem meg. Az Úr teljes mértékben szellemi törvényszerűségek alapján rendelkezik felőlünk. Olyan helyre tesz minket, olyan helyzetbe visz, olyan körülmények közé, ahol a szellemi életünk a tét, ahol a szellemi életünkről van szó. És úgy fogjuk találni, hogy az Úr oda helyez minket, ahol minden ellentétben áll a természetes beállítottságunkkal, mert ez a különbség Krisztus és Ádám között, a szellem és a test között, az új teremtés és a régi között. Természet szerint olyan valaki vagyok, aki visszahúzódik, és nem akar felelősséget vállalni, aki sohasem cselekedne saját kezdeményezésből? Akkor az Úr iskolája számomra olyan helyen lesz, ahol nekem kell kezdeményeznem szellemi életemre vonatkozóan, azt kell tennem, amitől az egész természetem irtózik. Szeretnék inkább egy sarokban ülni, ahol nem támasztanak igényt rám, ahol magamra hagynak; az Úr azonban nem fog engem ott hagyni. Vagy a másik eset. Olyan valaki vagyok, aki természetéből adódóan vezetni szeretne, dominálni, irányítani, tanítani, uralkodni? Akkor az önmagamtól való megüresedés keserű iskolájába kell majd járnom, ahol végül eljutok oda, ahol magamtól már nem fogok tenni semmit. Ez egy keserű iskola, mert megengedi, hogy az emberek átlépjenek a fejed fölött, belevisz a kelepcebe, és mindaz, ami benned igazolni akarja magát, egyszerűen porrá lesz zúzva, és a földig lesz alázva. Ez az iskola lesz az, amely utat készít az Úr Jézus számára.

Gondolatok-e az Úr Jézusra? Ő mindez volt, a világmindenség Urának született, és mégis tudta, hogyan kell szolgálni. Ő, az emberek között a legszelídebb, időnként fel kellett, hogy álljon és cselekedjen, mint például a Templom megtisztításakor. Gondoljátok, hogy könnyű volt? Nem, nem volt könnyű. Elvből tette, az igazságosság talaján, de hiszem, az Úr Jézus inkább nem tette volna. Hiszem, hogy Krisztus Szelleme volt az, amely ezt mondta, 'Ha pálcával kell jönnöm hozzátok, nekem jobban fáj, mint nektek'; és ez nem azért van, mert szeretem a pálcát használni, ez nem az én természetem, sem nem a Szellemé! – és mégis, mindkét irányban hat.

Gondolkozzatok el ezen, és itt erről van szó. A Szellem készít minket nyomorúságainkon keresztül, és ezek a nyomorúságok olyan dolgok, amelyek a természetes vérmérsékletünkkel ellentétesek, de azt végzik bennünk, hogy a mennyben lévő Jézushoz legyünk hasonlók a Szellem által, hogy szellemi életünk legyen. Egyetértetek ezzel? Így van? Hiszem, az Úr megérteti mindannyiunkkal, és kegyelmet ad nekünk.